Відгриміло. Тільки ваговито
Та старанно в шиби стука дощ,
І зелено-серпанкові віти
Розгойдались над асфальтом площ.

Тільки, бач, не мерехтливим дивом,
Із якого злива пил змела, —
Ґлянцюватим темним неґативом
Врода кленів на асфальт лягла.

Подивлюсь — і відплива тривога
З серця, що змирилось поготів
З тим, що щастя, видно, нетривкого
Ще зберігся й досі неґатив.